

Frei Tamás - Generációs ellentétek

2013 március 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Talán kellene err?l beszélni egy olyan országban, ahonnan félmillió fiatal már távozott, és minden második azt mondja, hogy el akar menni.

Magyarországon nem sokat hallani róla, de manapság sok országban heves vita zajlik arról, hogy miképp kellene a

választójogot a mai világ követelményeihez igazítani. A teledemokráciák (értsd: a 15 másodperces tévémegszólalások szintjére lebutított információáramlás) és a 4-5 éves kormányzati ciklusok populista lépéseket kikényszerít?, de a hosszú távú, szükséges reformokat meggyilkoló politikai rendszere reformra szorul – ezt sokan látják világszerte.

Mi az elmúlt id?szakban láttunk Magyarországon egy kísérletet (a regisztráció bevezetése – ha az egyáltalán err?l szólt), de elmaradt a vita, és elmaradt a világban felbukkanó más alternatívák bemutatása.

Most és itt csak egy olyanról írnék, ami legalább annyira provokatív, mint amilyen a választók egy részét biztosan „kizáró” magyar regisztrációs rendszer lett volna.

Szavazati jogot a gyerekeknek! – így lehetne egy mondatban a lényeget összefoglalni. A nyugati világban ugyanis azt a problémát érzékelik egyre többen, hogy a mindenhol nagyon aktív „?szül? szavazók” (értsd: nyugdíjasok) felé torzul a populáris politikai döntéshozatal. A gyerekek, a feljöv? generációk szempontjai hátrébb sorolódnak, pedig ?k még hat-hét évtizedet élnek majd abban az országban, ahonnan a nyugdíjasok egy-két évtizeden belül „távoznak”.

Tudom, hogy els? hallásra durván hangzik ez a realitás, de elég csak a hétvégi MSZP-nagygy?lés fotóin megnézni az ottani résztvev?k életkorát. És elég csak a Fidesz politikáját figyelni, mit lépnek az egyetemistákkal, oktatással, és közben mit tesznek a nyugdíjasokért, illetve tesznek-e bármit is a nyugdíjasok kárára.

Talán kellene err?l beszélni egy olyan országban, ahonnan félmillió fiatal már távozott, és minden második azt mondja, hogy el akar menni.

F?leg, hogy a problémát el?ször egy magyar tudós ismerte fel, még a 80-as években. Paul Demeny (Demény Pál) egy Magyarországon született amerikai kutató. A nemzetközi szociológia, honorálva az ? teljesítményét, „Demény-szavazatnak” hívja azt a koncepciót, amit a 80-as években, a csökken? európai népesedési adatok problémájára rávilágítva dolgozott ki.

Demény Pál azt ismerte fel, hogy az elöreged? társadalmak csapdába esnek, mert a fiatalok azzal szembesülnek, hogy el kell tartaniuk az egyre csak növekv? id?s korosztályt, de közben gyereket is kellene vállalniuk, újabb teherként. Ebben az értelemben van egy pont, amikor a terhek már akkorák, hogy nem vállalnak több gyereket, és így még inkább elöregszik a társadalom, még nagyobb terheket téve a fiatalok vállára, akik jobb híján (mert a szavukat nem akarják meghallani) kimenekülnek a helyzetb?l. Ett?l is lett London az egyik legnagyobb magyar

város az elmúlt években.

A manapság zajló nemzetközi vita egyik leghangosabb alakja, a kanadai Miles Corak, továbbgondolva Demény teóriáját, azt javasolja, hogy az adófizet? anyukáknak (tehát nem a segélyb?l él? nagycsaládosoknak) a sajátjukon kívül annyi szavazatuk legyen, mint ahány gyerekük. Hiszen az anyai ösztön a legaktívabb abban az értelemben, hogy aggódik a gyerekei jöv?jéért, így az anyukák gondolkodásában jelentkezik legaktívabban ez a szempontrendszer – oktatás, egészségügy stb. Ugye, ne soroljam fel az összes aktuális magyar belpolitikai vitatémát?

Frei Tamás - metropol.hu

Ajánló